

Слава. А четете ли Викторъ Маргаритъ?

Галина. Разбира се.

Слава. Когато четохъ тия книги, разбрахъ какво нѣщо е забраненото . . .

Галина. Нали? . . . Азъ на любовника не виждамъ освенъ хубавото . . . А на мъжа си . . .

Слава. Пъкъ страхътъ да те не заловятъ, да не се изложишъ . . . ахъ какъ сладки сж страховетъ на любовната среща.

Галина. И пакъ слава Богу на войнитъ.

Слава. Да, да! Какъ преобрвзиха свѣта тия войни . . . По-рано? Следъ войнитъ: мъжетъ заприличаха на женитъ, а женитъ — на мъже . . . Она день бѣхъ въ бръснарницата да се подстрига. И като гледахъ една глава, не можахъ да кажа: мъжка ли е или женска. Чакъ кога снеха чаршафчето отъ раменетъ му — разбрахъ.

Галина. Трѣбва да е била нѣжна, красива глава.

Слава. Плени ме. И за да го заприказвамъ, питахъ го за часа . . . Ахъ, можешъ ли си представи, Галина! Щомъ го попитахъ — той направи такъвъ красивъ жестъ съ ржка, на която бѣ закопчено часовничето.

Галина. И ето пакъ войнитъ научиха мъжетъ да си носятъ часовницитъ на ржце.

Слава. Ако дойде още една война — кой знае още колко красота и свобода ще донесе за живота.

Галина. А знаешъ ли азъ какво разбрахъ още . . .

Слава. Какво?